

ZMĚŠNA V CESTOVÁNĚ

číslo 18, 18. prosinec 2007

Jeli jsme tenkrát - pětibližně - touhle dobou - na čtyřdenní zájezd, na závody do Londýna. Naše sportovní kola se tam měla utkat v evropské soutěži a měli jsme docela dobré šance. Autobus, ve kterém byli reprezentanti z celé ČER, byl plný do posledního místa. Teprve po několika hodinách jízdy se nám v něm podařilo tak tak se uklidnit.

Tedy - jak komu: já brzy po rozjetí zjistila, že jsem ve zmatku nechala doma tašku s připraveným jídlem a tak se mi zdála smutná vidina - buď budeme držet (dcera a já) neplánovanou čtyřdenní hladovku, nebo si za uškrtené peníze nakoupíme jídlo a obchody a muzea necháme na jindy. Měla jsem tehdy na triku komplet organizaci, takže, jak to tak občas bývá, a jsem včasně ostatní zařídila na jedničku, na tohle jsem prostě zapomněla. Má "reprezentantka" se už týden předem klepala jak drahej pes, od té jsem nic moc chtít nemohla. Ve škole zkoušky, festovní příprava na závody ... Jen jsem tak vnitřním zrakem sledovala synovo nadšení, a už viděla chňoků několik opuntových sklenic, naplněných po okraj zavařeným masem, pár zabalených uzenin a další proviant. Dost možná že už to včasně řekla - tená - připadá jak děpis, ale ráda bych se zmínila, že když jedna libra měla cenu 56 českých korunek a běžný plat byl tak kolem tří tisícovek. Penízky se "tam" pašovaly, aby se cestou zpět pašovaly to, za co byly směšné. Ale - jak to bylo dál: na českých hranicích k nám byli tolerantní - včasně polovina sedících byli stejně jen bafuňáči, tedy pánové veskrze dobře prokádovaní, druhá polka, štekla bych i, že ta menší (ano, já vím, že je to špatná, tedy menší část) byli vykulení sportovci. Takže celníci jen nakoukli, vyřídily se nutné formality a jelo se dál... Cesta byla docela únavná, včasně se schouleni snažili nějak dobu přestat, ostatně v autobuse se ani moc netopilo. "Připravte si pasy, celní prohlášení a schovejte, co nemá být vidět! Blížíme se k belgickým hranicím.", ozval se hlas ze sedadla vedle mě, kde seděl vedoucí zájezdu. Máte postavičky se rozřátraly, během několik minut mělo každé v ruce pas. Ulité libry byly jistě předobě schovány už z domova. Krajina kolem nás byla stále šplacatá a neměnná. Jeli a jeli jsme, stále stejným tempem... Snad po dalších minutách se vedoucí nechal znovu slyšet: "Tak, přátelé, máte si zase pasy zašpat, už jsme v Belgii!" On si pacholek, tohle připravoval, včasně během příjezdu hranic-nehranic probudil jen proto, aby si užil naše ekvapení. Noci ze čtvrtek na pátek se odehraje na českých hranicích změna, která nemá obdoby. Zmizí odsud hraniční závory, odejdou policisté, kteří dosud kontrolovali projíždějící turisty. Přecházet "špatně" bude možné téměř kdekoliv. Zase historie za námi... d@niela